

الماسی که دو دهه خوش درخشید

هادی اسلامی، فرامرز قریبیان، زنده‌نام محمد مطیع، مجید مظفری، زنده‌نام محبوبه بیات و تانیا جوهری نیز از هم‌بازی‌های الماسی در «آوار» محسوب می‌شدند. دوستی دیرین او و عیاری سبب می‌شود یک بار دیگر عیاری نقش اول فیلمش را، این بار در «شیخ کزدم» به الماسی بسپارد. فیلمی که بعدها بازی این هنرپیشه کهنه کار سینمای ایران در نقش «حمود» در آن، به بهترین نقش‌آفرینی الماسی در تمام دوران بازیگری‌اش تعبیر شد. «سرزمین آرزوها» فیلم دیگری از قاری‌زاده به سال ۱۳۶۶ به محفلی برای هم‌بازی شدن الماسی با رضا رویگری، دیگر ستاره آن سال‌های سینمای ایران بدل شد. یک سال بعد زمانی بود که او در فیلمی معناگرا به نام «نار و تنی» بازی کرد. فیلمی ویژه که تعداد دیالوگ‌هایش از انگلستان دودست هم فراتر نمی‌رفت. سال ۱۳۶۷ را می‌توان یکی از پرکارترین دوران حرفه‌ای الماسی دانست. «نگرگاه» به کارگردانی کیوهرت پورا احمد، «تنگ‌های سحرگاه» ساخته بهر روز فحیمی و «باد سرخ» اثر جمشید ملک‌پور دیگر فیلم‌هایی بودند که او در سال ۱۳۶۷ در آن‌ها حضور یافت.

الماسی البته در ۱۳۶۹ نیز در چهار فیلم «نفس عشق»، «جدال بزرگ»، «افسانه آه» و «آهوی وحشی» به نقش‌آفرینی پرداخت که این میان «افسانه آه» فیلمی متفاوت‌تر از بقیه بود. یک سال بعد او در کمندی «دیگه چه خبر» با حضور در نقشی جدی که با «مبارک» آدم آهنی آن فیلم هم مقایسه می‌شد، بازی بی‌بدیل «ماها یا پطر وسیان» را تکمیل کرد. یک سال بعد حضور در نقش «جواد» فیلم «آذرخش» ساخته احمد رضا درویش، رل روزنامه‌نگار را هم به شخصیت‌هایی که الماسی به آن‌ها جان بخشید اضافه کرد. «بانی چاو» ساخته احمد رضا گرشاسبی در ۱۳۷۴ نیز از دیگر کارهای متفاوت جهانگیر الماسی محسوب می‌شود. با آغاز دهه ۱۳۸۰، برخلاف دوده دهه پرکار الماسی در معیت بازیگری، ورق برمی‌گردد. هنرمندی که روزگاری طی یک سال در چهار فیلم بازی می‌کرد، حالا در یک دهه به نقش‌آفرینی در سه فیلم «صنوبر»، «بشیت پرده مه» و «دایاناسور» پرداخت. روند نزولی او در دهه ۱۳۹۰ با نقش‌آفرینی تنها در دو فیلم که یکی از آن‌ها راه‌رام بانام «رنج و سرمستی» خودش کارگردانی کرده بود ادامه داشت. هر چند سابقه کارگردانی الماسی به او آن دهه ۶۰ بازی می‌گردد.

او سال ۱۳۶۱ در گروه کارگردانی مجموعه تلویزیونی «همشهری» کنار سیاوش طهمورث و مسعود فروتن قرار داشت و نویسنده این سریال نیز محسوب می‌شد. جهانگیر الماسی غیر از حضور در سینما، نقش‌آفرینی‌های متعددی هم در تلویزیون داشت که از بهترین آثارش در این زمینه می‌توان به سریال‌های «هزار داستان»، «کوچک جنگلی»، «پس از باران» و «در چشم باد» اشاره کرد. با وجود این چند صباحنی است که کمتر از او خبر و آثری دیده و شنیده می‌شود. باید منتظر ماند و دید آیا باز هم هنرپیشه کهنه کار سینما و تلویزیون ایران با آن سالک معروف روی گنجه‌اش، در قامت بازیگر ظاهر خواهد شد یا نه.

یاسر سماوات- شیب ملایم خیابان لیر به تهران، نفس‌هایش را به شماره انداخته اما شوقی عجیب از درون به او تهب می‌زند که زودتر به خانه برسد. مرد میانسال نفس‌زنان پاتند می‌کند سمت کوچه قلعه وزیر، مقلبل پلاک هفت، با کف دست، چند بار به در زنگ زده و رنگ و رو رفته می‌کوبد. انگار که یادش رفته اجاره‌تشین است.

ساعتی پیش بود که خبر پدر شدنش را از معاون شرکت راه آهن تهران شنید و اصلاً متوجه نشد چطور به خانه رسید. پدر شدن، پس از سال‌ها نذر و نیاز و ذکر و دعا و خیرات و توسل به حضرت معصومه (س) موهبتی بس شیرین است. کارمند ساده راه آهن، مثل همه پدرها دوست داشت، فرزندش روزگاری به همه آرزوهای بر باد رفته خودش برسد. دوست داشت، دنیا را به فرزندش ببخشد، پس نمش را «جهانگیر» گذاشت... جهانگیر الماسی، بازیگر نام‌آشنای سینمای ایران سال ۱۳۳۴ دیده به جهان گشود. از دوران کودکی‌اش دل خوشی ندارد. خودش می‌گوید: «اصلاً بچگی نکر دم! برای همین در سی سالگی برای خودم اسباب‌بازی می‌خریدم و همه کارهایی را که در کودکی انجام نداده بودم در سی تا سی و پنج سالگی انجام دادم!» هر چند از همان کودکی بود که دوستی‌اش با کیانوش عیاری آغاز شد. به نوجوانی که می‌رسد، اواخر دهه ۴۰ خورشیدی، عضو گروه تئاتری حرفه‌ای می‌شود و برای نخستین بار، در ۱۴ سالگی و سال ۱۳۴۸ در اهواز روی سن نمایش می‌رود.

چهار سال بعد و وقتی فقط ۱۸ سالش بود، با همکاری زنده‌نام پر ویز بشر دوست، گروه تئاتر «آزیده» را تأسیس کرد. او کنار فعالیت‌های فرهنگی‌اش هرگز از تحصیل غافل نشد و پس از قبولی در رشته شیمی دانشگاه و دریافت مدرک کارشناسی، سال ۱۳۵۵ موفق به کسب مدرک کارشناسی ارشد در رشته حقوق و روابط بین‌الملل از دانشگاه جندی‌شاپور شد. پس از انقلاب، الماسی وارد واحد فرهنگی سیما شد و هم‌زمان با هیات‌موسسان نشریه «هوشین» نیز همکاری داشت.

«ریشه در خون» به کارگردانی سیروس الوند نخستین فیلم سینمایی بود که الماسی به سال ۱۳۶۳ در آن به نقش‌آفرینی پرداخت. همان سال در فیلم «آشینه مهر» جلال مقدم نیز حضور یافت.

یک سال بعد و در ۱۳۶۴ اما موسم نقش‌آفرینی الماسی در نخستین نقش اولش بود. «تنوره دیو» به کارگردانی کیانوش عیاری و نقش محمدعلی، همواره در خاطر الماسی می‌ماند. هر چند «تنوره دیو» ماجرای خشکیده شدن فئات یک آبادی را روایت می‌کرد اما بدل به نقطه‌ای برای فوران استعدادهای جهانگیر الماسی شد.

همان سال «پدر بزرگ» به کارگردانی مجید قاری‌زاده، فیلمی خانوادگی بود که الماسی با بازی در نقش «حسین» حضور کنار زنده‌نام جمشید مشایخی را تجربه کرد. این دو بازیگر بر جسته همان سال در فیلم «آوار» نیز کنار هم به نقش‌آفرینی پرداختند. علاوه بر مشایخی، بازیگران نام‌آشنایی مانند زنده‌نام

صاحب امتیاز: موسسه فرهنگی هنری وصف صبا
مدیر مسئول و سردبیر: محمدرضا شفیعی

www.rooznamehsaba.com
rooznamehsaba

تهران خیابان آیت‌الله مدنی کوچه خجسته منش پلاک ۵
تلفن: ۶۰۲۲۴۲۲ ۷۷۵۸۲۴۲۲ فکس: ۷۷۵۴۸۲۴۵
چاپ: موسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران
توزیع: نشر گستر امروز

آن مرد کجاست؟

این که یک بازیگر به مرور زمان و با دوری از روزگار جوانی‌اش، در حوزه بازیگری کم‌کار شود، موضوعی بدیهی است اما گاه چهره‌هایی با وجود پتانسیل بالایی که دارند، به تدریج یا یک‌باره کم‌کار و بعضاً محومی شوند جهانگیر الماسی بازیگر برجسته دهه‌های ۶۰ و ۷۰ سینما و تلویزیون ایران هم یکی از این چهره‌هاست. هر چند قاعده این است که بازیگران با به سن گذاشته‌ها کم‌پیش به جرگه کارگردانان می‌پیوندند اما الماسی غیر از فیلم کوتاه «زمانی برای امیرعلی» و بیست سال بعدش فیلم بلند سینمایی «رنج و مستی»، حضور محسوس در کسوت کارگردان هم نداشته است. الماسی به هر ترتیب بازیگری توانا بود که از پس نقش‌های متعددی که دو دهه پیش به او سپرده می‌شد به خوبی برمی‌آمد. خودش چند سال پیش در گفت‌وگو با تسنیم اظهار کرده بود: «الان خیلی دوران سختی را به لحاظ اقتصادی دارم می‌گذرانم، درآمد صفر است اما هرگز حاضر نیستم که موقعیت فرهنگی‌ام را با پول قاطی کنم. یعنی به خاطر پول نمی‌روم تئاتر کار کنم.» او سال‌ها پیش نیز به حضور پژمان جمشیدی در مجموعه تلویزیونی «پژمان» اعتراض کرده بود و سپردن نقش به یک فوتبالیست را در حضور دلش‌آموخته‌های متعدد بازیگری نکوهیده بود. البته که مهراب قاسم‌خانی نیز جوابیه نسبتاً تندی به او داده بود. جالب این که دوست دارد در جزایر قناری زندگی کند و درباره تفاوت زندگی در نقاط دیگر جهان می‌گوید: «همیشه به خودم می‌گویم چرا در برخی کشورها ملندسوند و نروژ اختلافات نیست؟ خوب به خاطر این است که آنجا مردم همدیگر را دوست دارند، به حق و حقوق خود و دیگران احترام می‌گذارند و می‌توان گفت خود خواه نیستند و قانون در این کشورها حرف اول و آخر است.» به هر روی، الماسی با هر نگاه و نگرشی که دارد، بخشی از تاریخ سینمای ایران محسوب می‌شود و اینکه درآمدش پس از چند دهه فعالیت صفر باشد، مقوله‌ای تمل برانگیز است.

شما معتبر هستید شماره معتبر بخرید

فروش ویژه شماره‌های خاص اعتباری و دائمی تا ۴۰٪ تخفیف

از طریق shop.mci.ir و تمامی مراکز فروش و خدمات همراه اول

www.mci.ir